

[Justitsministeren]

des seksuelle indstilling, så er der også – bl. a. med udgangspunkt i den interesse, der er vist omkring netop sensitive oplysninger i forbindelse med registerlovgivningen – et udgangspunkt for at spørge sig selv, om man ikke kunne indrette en anden form for afhøring eller metodik i det hele taget, således at det, der kaldes et register, men som ikke helt er det, enten efter en vis tid kunne tilintetgøres eller i alt fald opbevares under meget strenge sikkerhedsvilkår, måske i rigsarkivet, således at kun en enkelt person havde adgang til det efter regler, der var fastsat i forvejen. Dette er politiets forskellige organisationer blevet bedt om at udtale sig om. Jeg vil, når svarene foreligger, tage stilling til, om det er muligt at imødekomme de hensyn, som jeg godt forstår at de homoseksuelles forening ønsker varetaget.

Jeg blev også spurgt om af mit partis ordfører, hvad der var sket omkring isolation. Der er sket det, at jeg med udgangspunkt i, at det især har været lægelige vurderinger, der har været afgørende for de diskussioner, vi har haft, har besluttet at etablere en ordning – foreløbig for Københavns fængsler, som huser det store antal varetægtsfængslede og isolerede – hvorefter de isolerede senest 3 uger efter isolationen bliver undersøgt af en sagkyndig læge og derefter hver uge får besøg af en læge med henblik på at konstatere, om isolationen har medført eller kan befrægtes at medføre skadegørende virkninger. Især under hensyn til udtalelsen fra retslægerådet, som blev citeret her, synes jeg, det er vigtigt for os med et så stort anlagt forsøg, som der i virkeligheden her er tale om, at sikre os oplysninger om de eventuelle skadegørende virkninger. Her er der altså ikke blot tale om et forsøg med henblik på senere handling, men også tale om en reel lægelig bistand i de tilfælde, hvor det kan vise sig at være nødvendigt. Når dette har fungeret et stykke tid, vil sagen blive taget op til vurdering.

Med hensyn til spørgsmålet om længden af isolationen tror jeg heller ikke, den diskussion er afsluttet endnu, og jeg synes, vi skal indhente nogle yderligere erfaringer, før vi tager endelig stilling. Jeg mener ikke, vi har et tilstrækkeligt grundlag endnu – heller ikke med basis i det, jeg lige har orienteret folketinget om – til at sige, at der ikke skal ske flere ændringer på dette område. Jeg skal vende tilbage til det lidt senere.

Fru Ebba Strange nævnte en række områder, som hun måske ikke ville kalde underminering af retssikkerheden, men så i hvert fald en form for udglidning. Jeg skal tage et par af dem op her; jeg kommer frem til flere, når jeg skal kommentere hr. Wilhjelts indlæg.

Med hensyn til fotografering tror jeg nok, at et måske lovlig kortfattet svar, som jeg gav i folketinget for nogen tid siden i anledning af en episode i Fredericia, har givet anledning til misforståelse. Jeg blev spurgt, hvorvidt jeg kunne bekræfte, at der var foretaget fotografering, og om jeg derved også ville konstatere, at der var fulgt en klart ulovlig praksis. Jeg svarede, at politimesteren havde oplyst, at man efter en samlet politimæssig vurdering af de foreliggende oplysninger ikke fandt at kunne udelukke den mulighed, at der i tilknytning til gennemførelsen af en demonstration kunne blive begået overtrædelser af gældende love og forskrifter, og med henblik på en bevissikring i sådanne mulige situationer blev der foretaget nogle fotografiske optagelser af demonstrationsforløbet. Da billederne ikke viste sig at indeholde noget af politimæssig interesse, blev optagelserne destrueret. Det holdt jeg mig til. Det var et konkret spørgsmål, som jeg besvarede. Jeg mener ikke, man kan sige, at der fandt ulovligheder sted.

Men dette kan ikke tages som udtryk for ministeriets eller min holdning til fotografering i al almindelighed, således som det vist også blev det af hr. Bernhard Baunsgaard, der vist talte om, at det var godkendt, at der i al almindelighed kunne foretages fotografering uden grænser af lovlige demonstrationer. Det svar, jeg lige citerede fra, gav anledning til en diskussion i dagbladet Information, og i den anledning orienterede jeg bladet om følgende – det er ministeriets holdning vedrørende dette emne –:

»Dansk politi foretager ikke systematisk eller rutinemæssig fotografering ved demonstrationer, først og fremmest fordi det ville stride mod vores opfattelse af forsamlingsfrihedsbegrebet, men også af den enkle grund, at sådanne optagelser i almindelighed ikke vil indeholde noget som helst af politimæssig værdi. Imidlertid må politiet anses for beføjet til at gøre brug af fotografering i forbindelse med demonstrationsforløb, hvis politiet forud for demonstrationens afholdelse